

ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНЕ ОБГРУНТУВАННЯ ОСТЕОСИНТЕЗУ МАЛОГОМІЛКОВОЇ КІСТКИ ПРИ СЕГМЕНТАРНИХ ТА ОДНОРІВНЕВИХ ПЕРЕЛОМАХ КІСТОК ГОМІЛКИ

Калашніков А.В., Літун Ю.М., Мусієнко О.С.*

*ДУ «Інститут травматології та ортопедії НАМН України»,
м. Київ, Україна*

**Національний технічний університет України "Київський політехнічний
інститут імені Ігоря Сікорського", м. Київ, Україна*

Ключові слова. Переломи, кістки гомілки, фіксація малогомілкової кістки.

Вступ. Частота переломів кісток гомілки сягає 1/3 випадків у загальній структурі переломів, в близько 50% ці переломи діафізарні, а однорівневі пошкодження обох кісток складають до 80%. Аналізуючи дані літератури і ретроспективно результати лікування постраждалих з переломами кісток гомілки незадовільні результати та ускладнення було визначено від 11,7% до 15,3% спостережень. Значна частка ускладнень спостерігалася при однорівневих переломах кісток гомілки (близько 75% на рівні середньої та нижньої третини).

При хірургічному лікуванні більшість ортопедів-травматологів звертають увагу виключно на переломи великогомілкової кістки (ВГК) без врахування стабілізуючого значення малогомілкової кістки (МГК), що в подальшому виконується без її фіксації.

За останніх 10 років в літературі значно збільшилась кількість дискусійних публікацій щодо необхідності додаткової фіксації МГК при переломах кісток гомілки.

Мета – провести експериментальне обґрунтування необхідності додаткової фіксації МГК при однорівневих та сегментарних діафізарних переломах кісток гомілки.

Матеріали та методи. Проведено математичне моделювання різних варіантів фіксації діафізарних переломів кісток гомілки. Для цього була розроблена математична модель, яка складалася з наступних елементів: ВГК, міжкісткова мембрана, МГК, надп'яtkова кістка, суглобовий хрящ.

Фіксацію переломів моделювали в різних варіантах: фіксація тільки ВГК, фіксація обох кісток гомілки. Серія досліджень включала інтрамедулярний та накістковий остеосинтез в різних його варіаціях.

Визначали переміщення та напруження сегмента гомілки при осьовому та ротаційному навантаженні, при цьому технічні умови були тотожними.

Результати. Стабільність остеосинтезу ВГК при осьовому навантаженні виявилася найнижчою при сегментарних та однорівневих переломах обох кісток гомілки. Стабільність остеосинтезу зростала пропорційно збільшенню відстані між лініями переломів: при переломах ВГК у верхній і МГК в нижній третині, ВГК в нижній і МГК в верхній. Характеристики стабільності остеосинтезу при ротаційному навантаженні були аналогічними осьовим.

Результати другої серії дослідження продемонстрували, що стабільність остеосинтезу обох кісток гомілки приблизно однакова при будь-яких співвідношеннях рівнів переломів з різницею між мінімальними показниками 7,2% при осьовому, та 5,2% ротаційному навантаженнях. При однорівневих переломах остеосинтез обох кісток гомілки характеризується збільшенням жорсткості фіксації на 31,3-35,3% при осьовому та на 19,1-21% при ротаційному навантаженні у порівнянні з остеосинтезом тільки ВГК. Найвища жорсткість зареєстрована при переломах на різних рівнях і пропорційно збільшувалася відстані між лініями переломів.

Висновки. Остеосинтез малогомілкової кістки при нестабільних переломах кісток гомілки (42 В3, С1, С2, С3) за рахунок її нейтралізуючо-опорної функції збільшує жорсткість та стабільність фіксації великогомілкової кістки і сегменту в цілому, попереджує втрату репозиції та вторинного зміщення, сприяє відновлення анатомічних співвідношень, дозволяє відмовитися від застосування додаткової зовнішньої фіксації, що дає можливість раннього дозованого осьового навантаження та скоротити терміни реабілітації.